

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS. DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'00

VIANDA DEL TEMPS

Un infeliç estiuejador llegint el diari que acaba de rebre de la Xina

Aquest número ha passat per la censura militar

L'heroisme

Estiu, ple estiu. Sol i calor. I, a més, toros...

Dies passats, en el diari francès La Victoire—que és el diari d'En Gustau Hervé—hi havia una caricatura dedicada als toros, a l'anomenada festa nacional d'Espanya. Un torero—toreador, com diuen els francesos—se les havia amb el brau. I la llegenda del dibuix deia: «¿No us sembla que, en les presents circumstàncies, això és ridícul?»

Nosaltres creiem que l'art del toreig és ridícul en aquestes circumstàncies i totes les altres. Però ara, en efecte, és més ridícul que mai.

El torero té, per a la multitud, un prestigi de gallardia, de coratge, d'heroisme. Passa per un home valent, al qual no fan por els perills ni la mort. És un professional de la valentia.

Mes, ¿què representa aqueix coratge inútil i professional del torero davant de l'alt coratge dels soldats en la gran guerra? Aquesta ha demostrat que la valentia i l'heroisme no són coses professionals, sinó que cada home porta dins d'ell un hèroe, i que es condueix heroicament quan l'ocasió és arribada. El pacífic ciutadà dedicat a les feines del viure civil, esdevé tot-d'una lluitador valent i fort.

¡I que ridícul és, en efecte, el torero que es posa davant d'un brau, comparat amb el ciutadà que es posa dins la trinxera!

Diàleg

o recordes, amic, aquelles alegries de paternitat humana, en les quals s'hi aplegaven totes les races? Doncs ara ha tingut aquesta varietat humana, un apoteosi en

ple París, el dia 14 de juliol.

—Sí, però en elles no hi havia fraternitat, sinó una escola de subordinacions. La França, presentava els seus aliats, i els seus servidors a la vegada.

—Es clar que un anamita no pot ésser equiparat a un parisenc, emperò tampoc és una realitat l'igualtat cristiana. No és lo mateix un xino convers que un habitant del Vaticà.

Lo magnífic, amb humana magnificència, ha estat aquesta marxa, a través París, de tots els soldats que combaten amb la França. Imagineu-vos l'espectacle còrpenedor. Al davant els belgues. Després els anglesos amb les seves cornamuses, els irlandesos, els escocesos, els «tomies», i després, tot l'imperi, els australians, els canadencs, els neu-zelandesos, els indostànics. Darrera els russos, espessos. Darrera els senegalesos, els argelins, els marroquis, els anamites, els «poilus», a l'últim. Hi faltaren els italians i els servís i els japonesos i els portuguesos, i la llegió estrangera, síntesi de l'humana devoció a França. L'Humanitat presentava armes a França.

PARADOX

ELS DRETS

o havia tingut una bona amiga que tenia totes les qualitats necessàries per a ésser una dona adorable: joventut, gràcia, ingeni, boniquesa i passió. Sols tenia un defecte: era extremadament interessada.

Moltes nits, entre petons i petons, feiem alguna partida de «tuti americà». Devegades, al donar-li les vuit cartes, si veia que tenia molt dolent, les llençava sobre la taula dient:

—No val, no val! Torna a donar.

Altres vegades, amb la confiança de robar bé, anava seguint el joc i quan al cap-devall veia que tenia de perdre, esgarriava les cartes tornant a la cançó de:

—No val, no val!

D'aquest modo, naturalment, jo mai guanyava. Sort que no més jogavem deu cèntims a cada partida i que no podien dolre'm uns quants cèntims per una dona que ja m'havia fet perdre el cap.

Variaciones sobre el baile

I
El baile es una cosa muy sana y muy noble. Hace sudar y excita la transpiración. Aumenta el apetito cuando se tiene poco, y lo disminuye cuando se tiene mucho. Da sed, la cual se puede uno quitar fácilmente bebiendo agua. Se le endurecen a uno las pantorrillas y se le estiran los jamones. Os volvéis ligero, ingrátido. Y acabáis por inmaterializaros de tal manera, que toda vuestra vida se convierte en un aleteo, en un vuelo, en una pura vibración.

II
Yo, señor, prefiero la danza lírica y entusiasta. La danza que es como un desvarío de loco, como una oración de místico, como un delirio de epiléptico. La danza de David ante el Arca. La de una sibila, gorda de santidad y de misterio. La de Pascual Bailón, flaco de ayuno y de amor de Dios. La de Tórtola Valencia, inquietante y sensual como la noche.

III
—¿Usted baila, Sirena? — ¡O sea lo que se puede. — ¿Quiere usted bailar conmigo? — Según lo que se arrime usted. — Todo lo que se puede también. — ¿Sólo? — ¡Oh! Por eso no reñiremos. Yo atizo de veras. A mí no me cogen espantás. A la hora de la verdad me tiro como un matador de cartel, como un seis mil pesetas. Con los ojos cerrados y el estoque en el puño. Y apretando, apretando. Tanto, que en cierta ocasión ahorqué a una muchacha en mis brazos. Yo venga a pegar brincos y a arrastrar a mi pareja hacia la sombra de un rincón, y cuando la iba a besar, vi que le colgaba un palmo de lengua. — Joven, el brazo. La orquesta toca. Morir así es mejor que vivir.

IV
Diálogo de dos amigos míos. El uno: ¿Entiendes estos jeroglíficos? El otro: No. Siempre me ha parecido un vaina.

ANGEL SAMBLANCAT

PARLAMENT

Es una mica difícil parlar en aquests moments.

Jo bé voldria que les meves paraules fossin tan suaus, tan reglamentaries, per a dir-ho aixís, que la digníssima autoritat (això de digníssima vesteix molt en un parlament) no hi tingués res que dir.

Però ¿còm fer-ho, tractant de les vagues, del malestar social, de la inquietut actual de la societat espanyola?...

No, no: el senyor delegat ja m'anava a interrompre. No tingui por. Seré prudent.

Doncs com deia, sembla que jo va bé. Ara va bé...

El senyor delegat somriu. Moltes mercès.

Es precis tenir en compte que tot se va apedaçant i Déu n'hi dó. Naturalment que fóra molt millor que en comptes de pedaços hi fessim una solució definitiva i perdurable; però ¡fillets de Déu! el Govern està molt preocupat i creu que lo important és, per ara, sortir del pas siga com siga. Els obrers poden anar rumiant mentres tant les seves reivindicacions...

El senyor delegat m'adverteix que no segueixi per aquest camí.

Fa molta calor ¿no'ls hi sembla? Es deguda la calor, senyors, com vostès ja saben...

El senyor delegat somriu. Moltes mercès.

Doncs deia que la calor encén les sangs; que és precis que el Govern que tanta traça té per a tot, procuri que no faci tanta calor. El senyor Gasset, ministre hidràulic, bé podria planejar un sistema de fresca—encara que fós hidràulica—repartida a domicili. No és ¿just tampoc—i respectuosament ho faig constar—que mentres nosaltres tenim tanta calor, el Govern, per a ell tot sol, tingui tanta frescura...

Bé! ¿També hi té que dir en això el senyor delegat? ¿Es a dir que ni del temps podrem parlar? Resignació!

La vaga de carrilaires diu el Govern que va bé; que hi han impressions optimistes; però ¿perquè són optimistes?...

¿Tampoc, senyor delegat?

Doncs m'assento. No vui ésser rebel. Per a continuar parlant d'aquestes coses, tenen la paraula els muts.

MARCEL

Mientras tronen eis canons

N dels efectes més grans de la guerra que presenciem, és, sens dubte, la forta commoció produïda en els cervells que pensen. Mentres en els camps de batalla se enderroquen ciutats i s'anulen vides apreciades, una trepidació espiritual se propaga per tot Europa, per tot el món.

Els primers moments de la hecatombe foren de gran estupefacció; després les pensades reaccionaren i seguí una ràpida emergencia d'energíes, encaminant les cada qual a la salvació dels més cars amors. Jo soc germanòfil, deien uns; jo francòfil, jo anglòfil, repetien altres. La Bèlgica invadida, la Serbia menaçada, excitaven la sensibilitat de les persones més equànims. De diversos països neutrals sortiren nombrosos voluntaris pels aliats. Per què tot aquest trasbals? Oh, és que aquesta guerra no era pas com les altres! A la immensa proporció dels fronts de batalla, hi corresponia també un immens cabal de principis, de idees humanitaries, de coses voigudes, elaborades en el transcurs dels sigles a força de voluntat, de heroïsmes i de revoltes que, allavors, per uns moments de perill i de greuetat inesperada, semblava que's perdien per sempre més entre el fum i l'espetic de les batalles. Més ençà, a l'equilibrar-se les forces en pugna, l'aspecte general va canviar. L'holocauste dels primers martres va servir per a fer-nos entrar en una situació de més madura serenitat.

Mes s'ha fet tan llarga la lluita i han passat en ella, i per causa d'ella, coses tan extraordinàries, que bé es pot dir que les concieciències de la època han entrat en un període de franca meditació, de comparació de principis, de reconstrucció misteriosa, els fruits de la qual no és possible endevinar. I és que, sense abdicar de les propies ideologies, se pressent que'l món ha d'entrar en una nova era on se consagrin noves fórmules espirituals. Aquestes aspiracions neixen i neixeràn de la lluita, i més encara, de la re-creació de coses que's farà quan estigui terminada. Després del desig de mort, desig de vida. No gensmenys, avui per avui, no se'ns presenten sinó com a oasis imprecisos, com a nebuloses llunyanes, com a idees vacil·lants. Deixant de banda pensadors de menor quantia que teoritzen per a sectarís il·lusionats, els demés defugen les afirmacions categòriques respecte al pervindre del món i fan veure, ara més que mai, lo relatiu de totes les coses o exposen biografies de personatges sobresortints, punts de vista particulars de transcendència limitada. Tot lo més que confirmen, amb rara coincidència, és l'existència d'una heterogeneïtat d'ambients, l'inusitada vigorització de les races.

Es massa complexe el concepte de la guerra moderna per a aventurar-se a fer de profeta dels jorns vinentes. Antigament, quan les lluites d'Estats se decidien entre gent que les tenien per ofici, quan no s'havia observat la oculta relació dels fets més importants de l'història amb llurs conseqüències, com la Renaixença italiana, la Reforma religiosa o la Revolució francesa, *verbigracia*, fins a cert punt era lògic que's tractés de l'esdevenidor a tall d'equació de primer grau, a la qual sols hi ha una incògnita de temps. Però ara que hem vist trontollar els conceptes més divergents; ara que hem vist, per lo que's pugui referir a les guerres, contradir-se tant el socialisme romàntic d'un Fourier, com el materialista d'un Marx o d'un Engels, i també l'internacionalisme antimilitarista d'un Hervé; ara que hem vist, en el darrer sigle, com, a l'impuls de tota classe d'avenços, les idees se multiplicaven meravellósament, fóra donar mostres d'una ingenuïtat insòlita creure en les solucions prematures d'un simple enteniment.

D'aquesta revolta de pobles, d'aquesta complicació d'interessos, abans que se'n puguin deduir conclusions definitives, n'han de sortir novelles ciències noològiques, inesperats punts d'ovir per a la sociologia.

Per altra part, avui el pensament se troba influït per la forta impressió d'una realitat extraordinària. La lluita ha absorbit els valors més alts de la vida, subordinant-los a la seva acció avassalladora, però imprescindible. Davant d'un 42 apoteòsic, emmudeixen les veus més precioses, els sentiments de més humanitaries concepcions. Els von Bernhardi i els von Falkenhäusen, els eiectes de la força, l'acció decisiva i no interrompuda, és lo que s'imposa.

D'això se'n dedueixen qualques conseqüències. Militarment se'n pot treure aquest axioma: per ara i tant els pobles han d'estar organitzats de tal manera, que en un moment donat puguin recullir totes les energies possibles per a córrer a llur defensa.

Emperò, en quant a la vida col·lectiva, bé prou que's veu quelcom que, predominant l'actuació sobre les idees, les institucions o agrupacions que d'elles viuen, se troben en una situació desorientada, de pregó escepticisme. Es natural. Avui ningú fa cas del tribunal de la Pau, com tampoc del poder pacifista de les religions. Els partits polítics que's nodreixen de principis elevats a còs de doctrina, també han sofert la mateixa crisi. No obstant, de tots ells, els que pertoneixen a la dreta, són els que menys han perdut, per la raó de que llur psicologia ha quedat més sencera. Llur conservadurisme i llur plutocràcia característica, no rebutja les teories de la guerra. Un home de dreta, sense pensar-s'hi gaire, pot declarar-se d'un bel·ligerant o d'un altre; un home d'esquerra, sempre ho ha de fer amb certes previsions. No té res d'estrany, doncs, que en el present desgavell, els partits de la dreta es mostrin més cohesionats que els altres. Aquesta és la causa de llur aparent poixança; no el que s'hagin imposat per una assimilació popular de llurs preceptes. Noteu com en les ciutats on els partits lluiten per ideals, a la baixa del sufragis esquerrans correspon una immobilitat numèrica dels contraris.

També es pot fer notar que per més que

duri la lluita, no per això serà eterna, i aleshores, quan les coses tornin a son curs normal, quan tot-hom se recordi dels temps passats, el còs social serà invadit per una munió d'esperances neguitoses. En quant al caràcter de les mateixes, podem ésser optimistes decidits. Quan s'està sà de còs i de ànima, davant de les imposicions, davant del despotisme, l'esperit reacciona contínuament. Com més forta és l'embranchada que l'envileix, reneix amb més força esplendorosa. Per això els que se senten part integrant de la humanitat, cal que pensin que si avui, als ulls d'esceptics i de pusilànims, llurs anhels apareixen imprecisos, dubtosos, fluctuants, demà poden resorgir més segurs, gracies a llur esforç per a propagar-los i fer-los entendre. En aquest respecte, es manifesten com a qüestions roents de molt abans de la guerra, les que fan referencia a la llibertat de l'home, o sigui el problema de la vida individual, i les que's relacionen amb la llibertat dels pobles, o sigui el problema de les nacionalitats.

Les primeres, quan no's refereixen a l'aspecte econòmic, tenen l'avenatge de que ja no espanten a ningú, car són cosa discutida i treballada. Les segones, allí on hi ha una tradició, encara que curta, uniformista i centralitzadora, com aquí a Espanya, xoquen, i fins hi ha homes que's diuen liberals que les prenen com una cosa retrògrada; però per sobre de particulars conveniències o parers individuals, hi ha el geni de la raça que demana expansionar-se sense trabes.

I aquests són els dos punts que, ni els veritables polítics ni els perfectes ciutadans, mentres tronen els canons, no poden abandonar. En últim resultat han d'ésser les idees, la raó, la justícia, lo que governi el món. I si ells treballen per a que això esdevingui a la terra, si ells s'escarracen per a evitar noves lluites fratricides, encara que no ho aconseguixin desseguida, l'humanitat conscient els ho agrairà.—PERE LLOBERA.

A L'AGUAIT

Aprofitant l'actual trasbalsament de la França valenta i abnegada, la bestia negra empaïta el pensament, va al rastre de la ment emancipada. Dú al cor malalt i al seny escanyolit els odís de properes rebel·dies,

Dreyfus rehabilitat és un neguit; brunzen un nou complot les sagristies. Convé que un Combes nou o un Clemenceau s'alcin a proclamar les virtuts santes del poble que feu la Revolució més bella, més prolífica entre tantes. Convé escapsar les urpes clericals, convé matar la nit del Sant Ofici, encendre alta la llantia dels ideals ni que sa llum descobri el sacrifici. No fós cas que al venir la santa Pau fós el cervell d'Europa una ironia, un ample manicomi el món esclau fermat a la més greu apostasia. No fós cas que a l'eixir a l'horitzó el Sol que aixugui el toll de sang vessada, fós Maquiavel el núvol que fes pò al nou planter, a la nova sembrada. El cor dels braus, el seny dels abnegats és i serà amb la França redimida, qui no vol saber res d'escarabats i sab quin és el seu camí de vida.

A. COSTA I SENDRA

Sonata XCIII

O, no, res de política, ni de vagues, ni del moro, ni de res. No vegereu com me feren callar, l'altre dia? Doncs fem com els gats escaldats que amb aigua tebia en tenen prou. Tot lo més que podem fer és cantar aquella cançó italiana que comença:

Zitto! Silenzio, che passa la ronda!

I encara serà millor que parlem de la vedella. Amics meus, a mi com an aquell bromista que per germà té don Joan Permanyer, de tots els peixos de la mar el que me agrada més és la vedella. I ara passo per les tràgiques hores, què hores? pels tràgics dies de no poder tastar-la.

Els castellans diuen:

*«De la mar el mero
y de la tierra el carnero.»*

Del nero que'n facin lo que vulguin, a mi no m'agrada més nero que el que faig jo a les criatures amb les mans ben esteses i dient nero, nero, nero... nas!

Referent al moltó que se'l mengin ells; és una mena de bestia que tot li tufeja, els palpiços, les cuixes, tot menys les costelles i encara aquestes han d'ésser cuites a terra i

amb llenya; fetes en les cuines de ciutat Déu n'hi dó a qui en vulgui.

Em sembla que fins ara no he dit res censurable. Voleu que parlem dels llums ara? Doncs sí, en Romanones, obscurantista més que obscurantista! ha decidit apagar els fanals a les onze. Ell diu que deuen apagar-se un sí i un no, però ja m'agradarà veure com s'ho faràn en els carrers on n'hi hagin tres o cinc o no més un.

Donaria un ral per què m'ho expliqués, però què tenia d'explicar-me... Sabeu qui hi perdrà amb això? Els cines.

Paraula que els cines seràn els que rebràn. Vosaltres com jo i com tothom, crec que àdhuc les mamàs saben que al cine no s'hi va a veure *Los Vampiros* ni *Los Misterios* ni allò que *aprieta*, què era allò que *aprietaba*? Ah! sí, la *mano*. Doncs, per això de la *mano* que *aprieta* i *madrug* és per lo que s'hi va i no pas per veure-la, sinó per sentir-la com *aprieta* i anar pensant per dintre:

—Aii! lladre.

Mentres en el llençol uns enamorats es petonegen amb aquells petons tant dolços i apretats.

Perfectament, doncs ara amb els carrers a les fosques ja no caldrà anar al cine, vinga madrugar a mitja nit pels vells carrers de la ciutat i després per a fer-se passar els fogots, lo que tenia que gastar-se en pel·lícules se gasta en una horxata a la Valenciana.

Res, bevem-hi.

MORITZ VI

RUIXADA D'ESTIU

En la branca d'una alzina una cigala cantava:
—Per entre mig de les fulles veig vení una nuvolada que, si no menten les senyes, d'è intencions no gaire santes. Per lo tant, fóra canturies, que, en les hores de borrasca, és una tonta imprudència perdre el temps fent serenates.—
Aprenem la lliçoneta i imitem a la cigala.
¿No és tot h'ú fiscals i núvols?
Doncs, *mults!*... Avui no's canta.

El comte de Romanones serà un liberal bunyol, un tranquil de *tomo y lomo*, lo que vulguin, sí, senyors; però, en quant a sentit pràctic i coneixement del món, dubto que hi hagi en la terra qui li pugui dar lliçons.
¿No heveu vist ara, amb quin garbo sense fè apenes soroll, en moments certament crítics, ha resolt la situació?
—Les sangs estan alterades— ha dit arrugant el front; i per evità el desordre ¿què ha fet?... Ha tancat les Corts.
Digueu ¿no prova això en l'home un ull clínic de debò?

El bon *Sancho* de Madrid demana al d'aquí, per carta, que li envii a tota pressa un cargament de patates. Per fortuna el senyó Inclán ha comprès que se'l rifaven i sense contemplacions li ha respost: —No puc complaure'l. N'hi ha poques, i si n'hi dessim després ens farien falta. Madrid ja menja turró: deixi'ns aquí les patates.

Aquest sí que és any de fruita!... ¿Heu vist quins préssecs més macos, quines prunes més sucoses, quins atmetllons i quins *plátanos*?... Els melons surten a piles, les peres venen a carros... ¡Llàstima que tot això ens atrapa sense quartos!...

El preu del paper dels diaris s'ha posat a un preu tan alt que alguns no saben com fer-ho per poguer-se publicar.

En canvi, en quant a la tinta, no s'estalviaran pocs rals si van continuant com ara que quasi surten en blanc!...

Un tenedor de llibres que té molta calor

Dos turistes estrangers
que's queden boca-badats

al veure els preus elevats
del mercat de Granollers.

—La Constitució d'Espanya,
pels governants tan maimesa,
en què se sembla a una aranya?
—En que sempre està sospesa.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 14 AL 20 DE JULIOL DE 1916

Per terra

Al front occidental, els anglesos, que ja s'havien apoderat de la línia alemanya al nord del riu Somme, s'han apoderat de la segona, ocupant les poblacions de Longueval, Bazentin-le-Grand, Bazentin-le-Petit i Ovillers. Des del primer de juliol, els anglesos han fet en aquest sector 11.000 presoners, els quals sumats als 13.000 fets pels francesos, donen un total de 24.000.

Al Sur del Somme, relativa calma. Els alemanys, en un atac per sorpresa, es van apoderar de Biaches, però l'han tornat a perdre.

Al front occidental, grans èxits russos al oest de Lustik, on els austro-alemanys han reculat una pila de quilòmetres, perdent molta artilleria i uns 15.000 presoners.

Al front italià, cap fet important.

A l'Armènia, notables èxits de l'ofensiva dels russos, que s'han apoderat de Baiburt, ciutat de gran importància estratègica.

Per mar

Un submarí austriac ha enfonsat a l'Adriàtic, el contratorpeder italià *Impetuoso*.

S'ha confirmat oficialment la perduda del contratorpeder alemany *G. 194* enfonsat per un vaixell anglès.

Un submarí alemany ha topat amb una mina prop de Zeebrugge i s'ha enfonsat.

Per l'aire

Segueix éssent gran la activitat. Una esquadreta de hidroplans austriacs bombardeja la ciutat italiana de Treviso. Un dels aparells fou abatut.

Avions francesos han bombardejat la ciutat alemanya de Mulheim.

A Orient, avions també francesos han incendiat part de les collites búlgares a la regió de Monastir.

Com el blanc se torna negre; el negre roig, i el roig blanc altra vegada.

Sembla obra de magia, però no ho és.

El blanc és en una fulla de paper, un blanc pur, immaculat, blanc de neu, blanc d'armini, blanc de ploma de colom blanc.

L'estilogràfica del bon periodista s'hi passeja, indecisa, ronsaguera, per damunt, i el blanc es torna negre.

El bon censor passa els ulls pel negre i després dels ulls el llapic; i el negre es torna roig. I finalment vé el bon caixista i tot allò tan roig ho converteix en blanc altra vegada.

I el lector es queda blau.

Aquests dies han corregut unes noves tan estupendes que feien escriure al home més preocupat.

Es deia que si això... que si allò... que si vuelba...

Nosaltres, la veritat, aixís que llegirem els papers enganxats per les parets lo primer que ferem fou posar-nos cotó fluix a les orelles.

I no volem saber altres notícies que les oficials.

Som gent de creencies, però en cassos com el present no creiem més que lo que toquem.

I com que lo que toquem, ara per ara, són les conseqüències...

El nostre batlle està lluitant infadigablement per a que no s'apugui la vedella.

Ens sembla que la gent agraeix poc al nostre jove alcalde aquesta tasca.

Si lluités per a que no s'apugessin els preus dels toros, fóra una altra cosa...

Diuen que tot això de les vagues, especialment la dels carrilaires, s'està arreglant. Que tot quedarà arreglat dintre de pocs dies.

Ho volem creure. Però, vaja, tenen una manera d'arreglar qüestions!

Corre una moralitat que esparvera. No's juga enlloc. Casinos, casinets i tavernes estan tristos, tristos.

Hi ha molta gent desconsolada perquè no pot fer el burro.

Aquest és el repic de la frivolitat.

Passen pel carrer drolàtic dugues dones elegants. Mirades en conjunt fan goig. Els peus menuts, les cames gràcils que ensenven fins als genolls, el pit de matrones, la cara pintada i jai! amb arrugues.

Són l'escala de la vida!

Parlem del temps i la censura no hi tindrà res que dir.

Ja ho veuen quina calor, eh! Tanmateix és una mica massa. Ha apretat de debò.

Ara sí que podem ben dir, sense que la censura tingui res que dir-nos, que «això està que bufa».

El simpàtic setmanari *España*, de Madrid, reproduceix en el seu darrer número un valent article del nostre company Angel Samblancat, publicat en LA CAMPANA.

Això està molt bé. Però l'estimat confrare s'ha oblidat de fer constar la procedència del tal article.

I això... la veritat... ja no està tant bé.

A causa de les excepcionals circumstàncies, el leader dels reformistes don Melquiades Alvarez demora el seu viatge de propaganda a Catalunya.

Fa bé. No és hora de propagandes ara.

Es hora d'anar a pendre l'ombra. L'ombra al cap i la panxa al sol, naturalment. Que així és com se refresquen les cindries.

S'ha publicat un Decret sospenent les eleccions de diputats i senadors que havien de tenir lloc un dia d'aquets.

I es comprèn: ¿De què repunyefla serveixen, sà com llà, els representants del país en les presents circumstàncies?

Van arribant tots els diputats i senadors que's trobaven a Madrid amb motiu dels debats parlamentaris.

Si, sí, que vinguin, que aquí s'hi està molt bé. I allà baix no'ls necessiten per a gran cosa!

Han sigut sospesos tots els actes commemoratius de la Revolució francesa anunciats per a diumenge passat.

Alabat sia Corpus! Hi ha més dies que llangonices.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª